

[Aksel Larsen.]

delse paa Pengemarkedet herhjemme, og det vil altsaa sige, at hvis vi godkender denne Bestemmelse, aabner vi Porten for direkte amerikansk Indflydelse paa Pengemarkedet inden for Danmarks Grænser.

Afsnittet i Overenskomstens Artikel VIII om Underretning til Offentligheden kom den højtærede Udenrigsminister meget let hen over. Det drejede sig i hans Forelæggelsestale nærmest kun om, at man i hvert Kvartal skulde afgive en Beretning om, hvad man havde faaet af Marshall-Hjælpen. Artikel VIII er jo langt mere omfattende. Det er en Artikel om Agitation og publicity. Hvis det kun drejede sig om, at man skulde give Offentligheden saglig og nøgtern Underretning om, hvad der skete, saa kunde jeg ikke have noget imod det, men ogsaa her kender vi Praksis fra andre Lande og ved derfor, hvad vi bør lægge i det. Jeg frygter for, at det bliver noget i den Retning, som det er i Italien, hvor der i hver eneste Jernbanekupé er opslaaet en Plakat om, at „dette Tog kører kun, takket været amerikansk Hjælp“. Det var Betingelsen for de amerikanske Laan til Italien, at man skulde føre en saadan Agitation. Det kan blive rigtig hyggeligt, naar man paa den Maade skal sprede Oplysning om Marshall-Hjælpen, altsaa simpelt hen drive en fanatisk pro-amerikansk Agitation, hvorunder man skjuler alle Hjælpens daarlige og uheldssvangre Sider, hele den amerikanske Indblanding i danske Forhold og Udenrigspolitik o. s. v., og kun fremstiller de lyse Sider af Sagen efter de mest moderne amerikanske Reklamemetoder.

Som jeg sagde før, savnes der Oplysning om, hvor meget Hjælp der bliver ydet til de forskellige Lande, og det, der i særlig Grad vil interessere mig, er, hvor meget der skal ydes til Tyskland. Der har som sagt staaet i Aviserne, at Tyskland skulde have 1,2 Milliarder Dollars i Marshall-Planens første Aar, og vel at mærke Vesttyskland. Som det hele er lagt an, kan man se, at disse Penge fortrinsvis vil blive investeret i Vesttysklands Sværindustri, altsaa den egentlige Krigsindustri. Jeg vil tro, at man ikke kan undlade at tage det med i sin Bedømmelse, naar man skal tage Stilling til Marshall-Hjælpen, at en saa stor Del skal anvendes til at gengive Vesttyskland dets Krigspotential. Det er umoralsk, at Tyskland, som har ført Krigen og ødelagt andre Lande, skal have Hjælp i større Omfang end de Lande, der har lidt under Tysklands Overfald. Det er samtidig farligt

for disse andre Lande, eftersom det hurtigere sætter Tyskland i Stand til at begynde paa eller medvirke til en ny Krig.

Samtidig er der Bestemmelserne i Overenskomsten og dens Tillæg om en Mestbegunstigelsesklausul for Tyskland og Triest-Området. Jeg ved meget vel, at man forsøger at gøre dette mere antageligt ved at sige, at vi har forbeholdt os, at vi dog ikke skal tillade tysk Industridumping i Danmark, men jeg føler mig aldeles ikke beroliget af dette Forbehold. Netop denne Bestemmelse om Mestbegunstigelse af Vesttyskland, af det Omraade af Tyskland, hvori Amerika har det økonomiske Herredømme, siger os ogsaa, at det, det drejer sig om, i højere Grad er at varetage den amerikanske Kapitalismes økonomiske Interesser end at varetage de Landes Interesser, som man angivelig vil hjælpe.

I hele Overenskomsten kan jeg ikke finde egentlige amerikanske Forpligtelser, men kun Forpligtelser for Danmark. Det stemmer overens med, hvad Præsident Truman sagde i sin Forelæggelsestale,

„at De Forenede Stater vil selvfølgelig forbeholde sig Ret til paa ethvert Tidspunkt at standse enhver videre Leverance, hvis vor Støtte ikke er blevet udnyttet effektivt“.

Det Udtryk, at deres Støtte skal udnyttes effektivt, skal selvfølgelig opfattes saaledes, at Amerika selv skal skønne over, om den er blevet udnyttet effektivt paa den Maade, det forstaar. Man kan meget vel sige: ja, men der er ikke nogen direkte politiske eller andre Betingelser i den Overenskomst, der er forelagt her. Det har man vistnok Ret i, men Betingelserne og Bestemmelserne er der indirekte, og de findes ogsaa i Marshall-Loven, og dette har jeg givet nogle Smagsprøver paa i de Udtalelser af amerikanske Statsmænd, jeg har citeret. Men de findes ogsaa i det uhyre reelle, at hvis man først binder vor Økonomi til Marshall-Hjælpen, kan man ikke springe af, naar det passer os. Det er for saa vidt opmuntrende — det er ærlig talt det eneste opmuntrende, jeg har fundet deri —, at der er en Bestemmelse om, at man kan opsige Overenskomsten. Men hvad hjælper den Bestemmelse? Dels er det saadan, at et Par af Overenskomstens mest ubehagelige Paragraffer har Gyldighed i 2 Aar efter at Opsigelse af Overenskomsten er sket, vel at mærke saa Danmark er bundet, og dels er det saadan, at hvis man først indstiller vort Lands Økonomi paa denne Dollartransfusion, kan vi komme i den Tvangssituation, at vi sim-